

Femhill: Wasod

a mondatot. Az alany helye üresen marad. Ebben a történetben nem lesznek emberek. Így. Egyetlen embert sem vagyok hajlandó. Nem kell. Vannak fák és madarak. Ég, bolt. Éppen elég. Sőt, sok. „Elindulni egy úton és nem állni meg.” Nem, nem így van. „Elindulni egy úton és megállni.” Nem, így se. „El se indulni.” „Megállva maradni.” Írjunk a csöndről. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember és annak három fia. A legidősebb fiú nem ment el szerencsét próbálni. A középső fiú sem. A legkisebb fiú arra gondol, milyen unalmas a történet, nem is történet, semmi sem történik, ezért úgy dönt, elindul. „Elindulni egy úton.” De melyiken? A Fő úton. Van abból elég, semmit sem jelent. Melyik faluból? Azt már nem tudja. Nem mindegy? Nem. A fiú türelmetlen, már elindulna, azon az úton, de kérésre még köröket ró saját tengelye körül. Kellőképpen részletes képet nyújtson faluja gazdasági, a lakosok társadalmi helyzetéről. Az olvasó már régen félredobta a mesét, különben sem írunk ilyen hosszú bekezdéseket, – és még mindig nem történt semmi. A fiú megunja, és arra gondol, akkor inkább nem megy sehova.

Új bekezdés. Most valami mást kellene írni. Kicsit mást. Ami továbbvisz. Valamerre. De ha nem megyünk semerre? Akkor nem kell irány. Akkor csak szavakat írni egymás után. Továbbvinni a meglévő. Például fel lehetne idézni a szöveg elejéről a fákat és a madarakat, az eget. Lehetne, de még nem. Az olvasó egyelőre maradna itt, a mesénél. Akkor meséljünk. Új bekezdés.

A szegény ember ül a szobájában és nem vet, nem arat. Így döntött. „Nem indulni el.” Ha reggel az ágyban marad, semmivel se lesz jobb vagy rosszabb. Ha magára hagyja a földeket, a földek elhagyják magukat. Emberi számítás szerint. Ha nincs kalász, nem kell aratni. Ugyanígy az állatokkal. Ha nem eteti az állatokat, nem lesznek állatok. Akkor nem lesz kit etetni vagy nem etetni. Mennyivel könnyebb. A szegény ember szeretne így élni, de nem fog. El kellene küldeni, próbáljon szerencsét ő. A fiúk pedig addig művelnék a földet, amíg. Ha. Ez sem szükségszerű. „A fiúk ülnek a szegény ember szobájában, és nem vetnek, nem aratnak. Így döntöttek.”

Nem, így sem jó. Emberekről nem. Volt egyszer egy szegény állat és annak három kölyke. A kölykök úgy tervezték, amint elérik a megfelelő kort, világgá mennek. A szegény állat, mit volt mit tenni, hamuban sült pogácsával eresztette őket útnak. Igen, az állatok elmennek. Ha le nem lövik őket.

Nem, így sem. Az alany helye maradjon csak hely. „Világgá mennek.” Kik? Ki nem? Most lehet visszatérni a szöveg elejéhez. „Fák és madarak.” Leírni és nem írni mást. Ennél többet minek. Ez is pazarlás. Pedig muszáj. „A fák és a madarak elmennek szerencsét próbálni.” Nem, ilyet nem lehet. A fák nem tudnak. A madarak? Nem, ez így túl sok. Egy madár, vagy kettő. Végző esetben is maximum tíz, de akkor már bajban vagyunk. Hogyan írjunk párbeszédet? Kérdezte az első, válaszolta a második. Nem. Akkor meg kellene nevezni őket. Áron, Judit. De a madarak nem hallgatnak névre. Az emberek? „Minek.” „Ez is pazarlás.” „Nem kell.” Ahogy a már megírt sorok is tetszés szerint visszatérhetnek. „Mennyivel könnyebb.” Új bekezdés.

Keresés: „nem”. Keresett szöveg: „nem”, csere erre: „igen”. „Igen írni tovább a mondatot.” „Igen indulni el.” Keresés: „igen”. Keresett szöveg: „igen”, csere erre: (ide semmit sem írunk). „Írni tovább a mondatot.” „Indulni el.” „Így jó.”

Az olvasó megzavarásaképpen egy bolti jelenet. Ebbe az egy szóba kapaszkodunk: „bolt”. Az ég itt nem említendő. „A fiú bemegy a boltba.” Ez így kevés. „A fiú igen bemegy a boltba.” Sok. Mi a neve? Mondhatnám, Ferenc. „Ferenc bemegy a boltba.” Melyik boltba? A közértbe. Ugyan, ez semmis. „Ferenc bemegy a CBA-ba.” De melyikbe? Most utcanevekkel kellene dobálózni. Minek. Maradjunk annyiban, egy hímnemű, gyerekkorú egyén bemegy egy termékeket árusító kisboltba. Mit csinál? Lehet, hogy semmit. Csak bement. „Elnézést, csak nyitva volt az ajtó és.” A hímnemű, gyerekkorú egyén zavart, némi toporgás után kilép a helyiségből. Mehetünk vele, maradhatunk az eladónál. „Az eladó áll a pult mögött, és mosolyog. Semmiség, bárkivel előfordul.” A fiú odakint marad, az ajtó mögötte, kövessük. A fiú most én vagyok. A fiú most lány, aki éppen azt az élményét éli újra, amikor egyszer utána futott az eladó. Ez most egy rövidarubolt, a lány bemegy, körbenéz, távozik. Megesik az ilyen. Halkan köszön, beteszi az ajtót. Halad, elfelé. Az eladó utána, az ajtót feltépvé. „És köszönni ki.” Nem vitatkozom, fáj a torkom, nem tudok hangosabban. Visszatér helyére, de még nem elégedett. Haladok, előre. Aztán megint az ajtó, kiabál, utánam fut. Nyissa ki a táskát. A földre kényszerít. Fekete gombolyag. Nem vitte el? Véletlenül. Nyilván. Nálam nincs, miért lenne, mi vagyok én. De azért átkutat. Kudarc. Visszatér. Helyére. Jó kutya. Itt most megállunk, mert a fiú nem én vagyok, nem is lány. Ez pedig egy italbolt, ahol nem szolgálgják ki a gyerekkorúakat. Hogy mondjunk valamit az emberektől. Alkoholproblémák, például.

Át kellene olvasni, amit eddig. A szegény emberes rész elég gyenge, ki kellene húzni, talán az egészet. A szegény állatos már jobb, de túl rövid. A fákról és a madarokról sohasem lehet eleget. De túlírt. Szavak, mondatok, sorok kihúzása. Hogyok kihúzása. „Lehet, semmit.” „Mondjunk valamit az emberekről.” Mertek kihúzása. „Itt most megállunk, a fiú nem én vagyok...” Menthetetlen. Az elbeszélőt egy dobozba kellene helyezni: Belülről hallgatva, mi zajlik a kintben. Mennyivel érdekesebb lenne. Vagy sűrítsük a történetet. Két mese belefér egybe. A szegény ember és a szegény állat beszélgetnek a csemetéikkel. A fák beszélgetnek a csemetéikkel. Akkor, inkább. Nagyobb a meghökkenés. Aztán: az alma nem esik messze a fájától. Mondjunk közhelyeket. A dobozban szabad. Mindent nem ismerhetünk. Minden leírt, minden olvasható. Olvastuk? Ugyan.

Visszatérhetnénk itt a legkisebb fiúra, aki hirtelen meggondolja magát, és mégis elindul. De nem indul el. Nem akarok visszatérni rá. A körköröség már így is megteremtett. A rituálé rendje szerint már nem hiányzik más, mint a mondat vége és a dátum,

2013. 07. 25. 10: 12: 59.

